

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δικάσους κι' ενεννιά πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γράκαθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ἄλλως μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ ἴ σ τ ὁ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εικοσάρραγκα, κι' ἔσπος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πρῶτη τοῦ μῆνος Ἀπρίτην
καὶ φιλοῦντ' ἔχθοι καὶ φίλοι.

Ἐξη καὶ πεντακόσα,
λαμπρὴ καὶ σμπάρα τόσα.

Εὐαγγέλιον βαρὺ τοῦ κυρίου Θεοδώρη.

Ἐἶπεν ὁ μπάραμπα—Θεόδωρος ἵστους φίλους διατόρως :
ἐνὺν ἰδοξάσθη, μὴξ ἀμί, ὁ μέγας λιμαδόρος,
ἢ δ' ἰδοξάσθη ἀληθῶς οὐκ ἰδοξάσθη μόνος
ἀλλὰ συνεδοξάσθητε καὶ πάντες σεις συγχρόνως.

Ἐἰ δὲ συνεδοξάσθητε καὶ σεις πραγματικῶς
συνεδοξάσθη μεθ' ὁμῶν κι' ἐλόκληρον τὸ κράτος,
καὶ θεωρεῖ τὴν σήμερον καθεὶς ἐκστατικῶς
τὴν δόξαν ἣν δεδοξασται ὁ γέρον Κορδονάτος.

Ἐἰ δ' ἔξος ἐποτίσθητε ὡς τώρα καὶ χολὴν
τοιαύτην, φίλοι, πρὸς ὅμας ἐντέλλομαι ἐντολήν,
ἵνα τυρῶς ψηφίσητε τὸ γεραρὸν Κορδόνιον,
ἕπερ ζωὴν πρὸς τοὺς πιστοὺς θ' ἀνείξη τὴν αἰώνιον:

Καθὼς δὲ κλήμα σταφυλᾶς οὐ δύναται νὰ φέρῃ
ἐὰν ἐπὶ τινά καιρὸν δὲν μείνῃ ἐν ἀμπελώ, ἴται
καὶ τί τοῦ γίνεσθαι κανέναν σας δὲν ξέρει
ἐν δόξῃ ψῆρον γελασθεὶς πρὸς ὄντικα δὲν θέλω.

Καθὼς δὲ πάλιν, μαθηταὶ καὶ Κορδονάτοι φίλοι,
οὐ δύναται καλὸν κρασί νὰ φέρῃ τὸ σταφυλί,
ἐὰν μούστος πρῶτα δὲν γενῆ, καθὼς καὶ σεις γνωρίζετε,
κι' ἐν εἰς βαρέλας δὲν κλεισθῆ παντοπωλῶν ἐμπείρων,
οὕτω καὶ σεις ἀμούστωτοι καὶ νήσταις θὰ γυρίζετε
ἐν δώσῃ τὴν ψῆρον σας εἰς κάλπας ἀναπήρων.

Ἀκούσατε παρακαλῶ τὸ γέν Εὐαγγέλιον,
κι' ἔσπος ἐκεῖνο τὸ κρασί τὸ μόνον εἰς βαρίλιον
οὐ δύναται παντάπασιν καλὸν κρασί νὰ γίνῃ
ἐὰν ἐπὶ τινά καιρὸν κλεισθὸν ἐκεῖ δὲν μείνῃ,
οὕτω καὶ σεις οὐ δύνασθε παντάπασιν λαβεῖν
καμμίαν ἀμοιβήν, ἐὰν δὲν μείνητε πιστοὶ ἴστω Μπάραμπα σας τὴν πίστιν
κι' εἰς τούτων δὲν προσερχεσθε μ' εὐλαβίαν ὑψίστην.

Ἵσα δὲ ρήματα λαλῶ κι' ἰθάλησα χρυσᾶ
οὐχ ὀμιλῶ ἐξ ἑαυτοῦ, σας λίγω ἐν τιμῇ...
καὶ σήμερον καὶ πάντοτε τοὺς λόγους μ' ἀμφοῦ
τῆς ἡμῶς τὸ δαμιόνιον τὸ μόνον ἐν ἡμῶ.

Κι' ἐν τούτῳ πάντες γινώσκονται πῶς εἶσθε μαθηταὶ
τοῦ μπάραμπα σας τοῦ λαλοῦ.

«Βλέπεις αὐτὸν τὸν φουκαρά, ποῦ μὲ ντορβὰ γυρίζει
καὶ κρυφοκουμπουριέι
γὰρ τὴν κακὴ του καταντριά καὶ τὸν πιρὸ καὶ μὸ του ;...
Κρίσιος ἐλίγγο ποτὶ κι' ἐγὼ εὐεργίτου πῶσα,
ἀλλ' ὅμως ὁ Διάδοχος τὸν πῆρε 'στὸν λαίμω του
κι' γράμματα Βασιλικά πολὺ κηπιμεντότα,
κι' ἀπειμαρμάρωσε λαμπρῶς τὰ Στάδια προγόνων
καὶ θῆμ' ἀπίμεν' ἔνδοξον ἀρχαίων ἀγώνων.»

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, σῶσε μας καὶ βοηθός γενεὺ
νὰ σκούζωμ' ἔξω του.

Ἦ φωροκόστεινα πατρίς καὶ πάλιν κοκερούεται,
ἀβοήστος κρύπτεται πυρὰ 'στῆς δόξης τὸ κζμιν,
καὶ Στάδια μαρμάρινα κι' ἀγῶνας ὀνειρεύεται
ἀν κι' ἐκ τῆς πείνας μάρμαρο προῦρίσται νὰ μείνη.

Μαρμαρωμένον Στάδιον... ψυχῆ μου 'στὰ Πατήσια !...
ἰδῶ θερμὸ Φιλέλληνας θὰ πέρτουν σὰν μελίσσια.
Καθεὶς πετὰ παράμαρτα τὴν λύρα τὴν θρηνώδη,
τὸ θαῦμ' αὐτὸ δὲν ἤλπικε νὰ 'ῶη καὶ 'στ' ὄνειρό του,
βλέπω καὶ τὸν πανάσχιστον, τὸν Ἀττικὸν Ἠρώδη,
μετὰ πολλῆς ἐκστάσεως νὰ κἀνη τὸν σταυρὸ του.

Ἠρώδου δὲν θὰ λέγεται τὸ Στάδιον σὰν πρῶτα
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μὲ στόματα θὰ λέγουν κελητότα
πὼς 'στὸν Ἀβέρωφ ἔμπροσά, ποῦ τὸ κατεμαρμάρωσε,
ὁ μακαρίτης Ἀττικὸς γιὰ πάντα τὰ 'κακάρωσε.

Ὁ Φείδος πρὸς τὴν ὄσιν του τὴν γλεγομένην κλίωνα
μὲ τὰς χρυσὰς ἀκτίνας του θὰ τὸ χρυσολευκάνη,
καὶ 'στὰ λευκὰ του μάρμαρα κανεὶς ἐκ τῶν Ἑλλήνων
καὶ τὸ φιλό του τὸ νερό πιστεύω νὰ μὴ κἀνη.

Μαρμαρωμένον Στάδιον... τί πλούτος 'στὴν Ἀθήνα !...
πρῆτ' ἢ πατρίς 'στὰς συμφορὰς καταρμιμένον χρόνων
νὰ φέρ' εἰς ἰσχύγιον τὴν δόξ' μὲ τὴν πείνα
καὶ ν' ἀναστήσῃ τοὺς καιροὺς τῶν γυμνικῶν ἀγώνων,
ἀφοῦ γιὰ τούτους ἔνδομα κανένα δὲν χρειάζεται
καὶ μόνον φύλλον τῆς συκῆς τῆς θβάνει νὰ σκεπάζεται.

Πρέπει τὸν ὕπνον τὸν βαθῆν κι' ἡμεῖς ν' ἀπειταξώμεν
εἰς χρόνους μαλθακοὺς,
κι' εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ λιμοῦ γενναίως ν' ἀντιτάξωμεν
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς.

Κι' ὅπως ἐκεῖν' οἱ παλαιστοὶ μεγάλων ἡμερῶν
πρὸς ἱερὰν ἀνάμνησιν 'στὸν ἄπαντα καιρὸν
τάγαλματὰ των ἱσθιανῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἄλτιν,
ἔτσι καὶ σῆς 'στὸ Στάδιον, ποῦ θὰ μαρμαροκτίσεται,
ἡμεῖ καὶ μόνον ἔχοντες ὡς ἡμῶνδον καὶ ψάλλτην,
μαρμαρωθῆντων νηστικῶν τὰς προτομὰς θὰ στήσεται,
καὶ πάντες θὰ μεγαλυχοῦν μ' ἡμῖ τὸν μακαλιάρω
οὐκ ἐπὶ ἔξωφ μοναχῶ, ἀλλὰ κι' ἐπὶ μαρμάρω.

Μαρμαρωμένον Στάδιον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου...
ὅσπια σκίψης ἀληθῶς μεγάλης διανοίας !...

ἀλλὰ μὲ τὸν ἑπίτιμον Διάδοχον τοῦ Θρόνου
κι' ἑνας Νομάρχου τοῦ Νομοῦ Αἰτωλοακαρνανίας,
ἀπὸ τῶν νέων ἀθλοπῶν ἀπελπισθεὶς τὸ κράτος
σοφραξομὲ μὲ δίσχυσι καὶ τόσας παρακληθείς
καὶ τοῦ Νομοῦ του ὀωρητῆς νὰ κρυφθῆς βαρβάρως
καὶ μίαν μουρλούζας Ἐκκλησίαν τὴν ὀροφὴν νὰ κτίσῃ.

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, ἴλωσ γενεὺ 'στους φωροκόστας,
ἀλλὰ μαγαλοπράγμονας καὶ νεφεληγίριτας,
τὸ μέλλον εἶναι μοναχὰ γιὰ σὰς τοὺς Τραπκίτας,
κι' ὄλοι θὰ λησμονήσωμεν ἔμπρὸς 'στους εὐεργέτας
τοὺς τροπαιοχούς μαχητάς καὶ τοὺς τυραννοκτόνους,
κι' οἱ μέλλοντες ἀπόγονοι θὰ λέγουν σὰς προγόνους.

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, βοηθός ἐλθὶ τῆς Ρωμηοσύνης,
ποῦ κυνηγῆ τὴν δόξαν τῆς δι' ἑλισμοσύνης,
κι' ἀγῶνας ἀγωνίζεται γενναίως ζήτημαξας
καὶ χάσκει 'στους θριάμβους τῆς κι' ὁ ζῆνος ὁ ντουναῖος.

Εἰς ἄλους τοὺς ἀγῶνας μας ὀφείλεις νὰ συνδράμῃς,
μὴ λησμονήσῃς δι' ποσῶς μαρμάρωνον νὰ κἀμῃς
καὶ τοῦ Τρικούπη τοῦ κλεινοῦ τὴν γαῦρον προτομήν,
γιατὶ κι' ἐκεῖνος σούκαμε μίαν μέρα τὴν τιμὴν
κι' ἐπλήρωσε πρὸς δόξαν σου καὶ δόξαν μας αἰτίον
βαρὺ τοκομεριότιον,

καὶ μίς 'στὰ φυλλοκάρωμὰ μας παντοτεινὰ θὰ μῆνης
κι' ὁ, τι μας δίνεις γράφο το καὶ θάχης νὰ λαβαίνης.

Ἄμάν, τὰ τέκνα πρόσθασι τῆς δόξης τὰ πωχὰ,
μαρμαρωμένον Στάδιον μας λειπὶ μοναχὰ,
κι' ὅταν ἰδύρωμεν κι' αὐτὸ λά μοῦζικα φινίτο
κι' ὁ τοὺς ζυλομουρλούζης ἐκαμαρμάρωσας ζῆτω.

Παρακαλῶ σε δὲ κι' ἐγὼ, ἂν ὄντως δόξαν θῆλῃς
ἐντὸς χρυσῆς νεφελῆς
κι' ἀθάνατον ἐγκόμιον εἰς φύλλον ἐκ παπύρου,
νὰ μοῦ πληρώσῃς γρήγορα τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.

Τότε θὰ φύλλον αἰ σπιαὶ τῶν παλαιστῶν προπάππων
ὄωρον ἀνόρος ποιητικῶ καὶ πλουσιοπαράχου,
διὸ καὶ μῆνο ταπεινὸς τῆς κάσσης σου θεράπων
καὶ Φασουλῆς Ὦ μὲ τ ε ρ ο σ μετὰ τοῦ Διαδόχου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθάνας νῆτος σκέτος.

Φ.— Καὶ πῶς λοιπὸν ἐπίρασες τὸ Πάσχα ;
Π.— Μιὰ χαρά,

μὴτὴ δὲν αἰματώθηκε ἀνάμνη μαχαίρᾳ
πρὸς δόξαν τοῦ Συνταγματοῦ καὶ τῆς χρυσῆς κορώνας
κι' ὁ Βασιλεὺς ραμλικῶς ἐπήγῃ 'στους Στρατῶνας,
κι' ἐκεῖ μελίδες τούδωσαν καὶ φρίσκο ρετινάτω
καὶ μονορούρι 'στράγγικε τῆς ποτηριῆς ὡς κάτω,
καὶ χωρατάδες ἔλεγε καὶ χαρωπὸς ἐγέλα
καὶ τόκα, βλάμην Βασιλῆα, τοῦ φῶναξιν μὲ τρέλλα,
κι' αὐτὸ τῶραῖον θέμα τὸν κόρμον συνεχίει,
μ' ἄλους τῶν στρατιῶτας τοῦ κουβέντινας γλυκά,